

OBRA

- 1982) *Pálida luz en las colinas* (*A Pale View of Hills*)
- (1986) *Un artista del mundo flotante* (*An Artist of the Floating World*)
- (1989) *Los restos del día* (*The Remains of the Day*)
- (1995) *Los inconsolables* (*The Unconsoled*)
- (2000) *Cuando fuimos huérfanos* (*When We Were Orphans*)
- (2003) *The saddest music in the world* (Guió cinematogràfic)
- (2005) *Nunca me abandones* (*Never Let Me Go*)
- (2005) *La condesa rusa* (*The White Countess*) (Guió cinematogràfic)

KAZUO ISHIGURO

Nascut a Nagasaki l'any 1954. Escriptor britànic d'origen japonès. Als sis anys es trasllada a Anglaterra, on va rebre una formació acadèmica absolutament occidental, desde l'educació primària fins als estudis superiors, que va cursar a la Universitat de Kent. Posteriorment es va doctorar en escriptura creativa a la Universitat de East Anglia.

Kazuo Ishiguro va començar a donar-se a conèixer en els cercles literaris del Regne Unit a principis de la dècada dels vuitanta, encara que prèviament ja havia aconseguit publicar alguns articles i relats en diverses revistes literàries.

Les seves novel·les es caracteritzen per la psicologia de l'angoixa i el record del passat, amb escassos personatges i un fil argumental dèbil, molt a l'estil oriental.

El Japó de la postguerra, el nazisme i el períodes anteriors a la 2ª GM són els temes més tractats a la seva obra.

L'any 1982 va publicar la seva primera novel·la extensa, una novel·la titulada *Pálida luz en las colinas*, que va tenir una calurosa acollida i va rebre el prestigiós premi: "Winifred Holtby". La seva següent novel·la, *Un artista del mundo flotante* (1986), va rebre un altre premi no menys important, el premi "Whitbread" de Literatura.

Amb aquestes cartes de presentació, no resulta estrany que la seva tercera novel·la, titulada *Los restos del día* (1989), sigués rebuda amb grans elogis per part de la crítica i dels lectors anglesos. Aquesta novel·la va ser la guanyadora del prestigiós premi "Booker Prize" i el director James Ivory la va portar a la gran pantalla. En la seva següent novel·la hi ha un canvi de rumb en la seva trajectòria literària. A *El desconsolado* (1995) aposta pel relat introspectiu d'un malson interior, on el dèbil fil argumental sosté una història en la que no interessa l'acumulació de fets, sinó un fons d'opressió existencial, a mig camí entre el surrealisme i la ficció kafkiana.

A la seva cinquena novel·la *Cuando fuimos huérfanos* (2001), Ishiguro reempren el camí de la nostàlgia, una de les seves obsessions narratives preferides per marcar l'evolució dels seus personatges.

OBRA

- 1982) *Pálida luz en las colinas* (*A Pale View of Hills*)
- (1986) *Un artista del mundo flotante* (*An Artist of the Floating World*)
- (1989) *Los restos del día* (*The Remains of the Day*)
- (1995) *Los inconsolables* (*The Unconsoled*)
- (2000) *Cuando fuimos huérfanos* (*When We Were Orphans*)
- (2003) *The saddest music in the world* (Guió cinematogràfic)
- (2005) *Nunca me abandones* (*Never Let Me Go*)
- (2005) *La condesa rusa* (*The White Countess*) (Guió cinematogràfic)

KAZUO ISHIGURO

Nascut a Nagasaki l'any 1954. Escriptor britànic d'origen japonès.

Als sis anys es trasllada a Anglaterra, on va rebre una formació acadèmica absolutament occidental, desde l'educació primària fins als estudis superiors, que va cursar a la Universitat de Kent. Posteriorment es va doctorar en escriptura creativa a la Universitat de East Anglia.

Kazuo Ishiguro va començar a donar-se a conèixer en els cercles literaris del Regne Unit a principis de la dècada dels vuitanta, encara que prèviament ja havia aconseguit publicar alguns articles i relats en diverses revistes literàries.

Les seves novel·les es caracteritzen per la psicologia de l'angoixa i el record del passat, amb escassos personatges i un fil argumental dèbil, molt a l'estil oriental.

El Japó de la postguerra, el nazisme i el períodes anteriors a la 2ª GM són els temes més tractats a la seva obra.

L'any 1982 va publicar la seva primera novel·la extensa, una novel·la titulada *Pálida luz en las colinas*, que va tenir una calurosa acollida i va rebre el prestigiós premi: "Winifred Holtby". La seva següent novel·la, *Un artista del mundo flotante* (1986), va rebre un altre premi no menys important, el premi "Whitbread" de Literatura.

Amb aquestes cartes de presentació, no resulta estrany que la seva tercera novel·la, titulada *Los restos del día* (1989), sigués rebuda amb grans elogis per part de la crítica i dels lectors anglesos. Aquesta novel·la va ser la guanyadora del prestigiós premi "Booker Prize" i el director James Ivory la va portar a la gran pantalla. En la seva següent novel·la hi ha un canvi de rumb en la seva trajectòria literària. A *El desconsolado* (1995) aposta pel relat introspectiu d'un malson interior, on el dèbil fil argumental sosté una història en la que no interessa l'acumulació de fets, sinó un fons d'opressió existencial, a mig camí entre el surrealisme i la ficció kafkiana.

A la seva cinquena novel·la *Cuando fuimos huérfanos* (2001), Ishiguro reempren el camí de la nostàlgia, una de les seves obsessions narratives preferides per marcar l'evolució dels seus personatges.

CLUB DE LECTURA 15 de novembre de 2008

Es tracta d'una de les novel·les més boniques i inquietants dels últims temps. Un llibre bellíssim alhora que perturbador ja que sota la delicada i subtil superfície del relat discorre una història desassossegant davant la qual ningú pot mostrar-se indiferent.

Es tracta d'un llibre intens, diferent, d'aquests que fan mal quan els acabes i deixen en la memòria una petjada difícil d'esborrar.

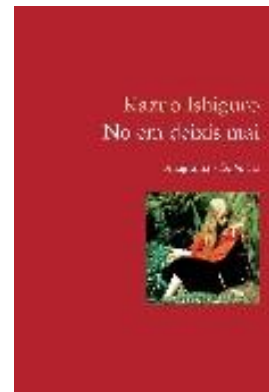
L'argument transcorre en un col·legi privat anglès. Aquest col·legi però no és un col·legi qualsevol, els professors tracten als seus alumnes amb gran amabilitat, els eduquen en un entorn singular que propicia la seva creativitat artística i els preparen per a un futur molt important, però alhora molt poc definit. Constantment se'ls diu que són especials però mai se'ls diu exactament perquè.

Al llarg dels transcurs de la novel·la, el lector va descobrint alguns fets inquietants que només s'entenen sota la llum d'una espantosa veritat. La novel·la d'Ishiguro proporciona una intensitat i un dramatisme molt eloqüents, ceneix el seu abast al limitat món dels seus protagonistes, a qui en tot moment contemplem com a éssers humans concrets, amb una individualitat molt precisa, amb patiments i esperances perfectament reconeixibles.

Una de les coses que més impacten al lector és l'aspecte fatalista de la novel·la. Lo més terrible de "No em deixis mai" no és la cruesa del final que els espera a aquests joves sinó la estoica acceptació amb que ho afronten.

D'alguna manera tots som nens de Hailsham perquè hem acceptat diverses formes d'engany i submissió, perquè enlloc de trencar les nostres cadenes i perseguir la veritable realitat hem admès els seus simulacres.

"No em deixis mai" també és la novel·la de la recuperació impossible de la infància i de la joventut. La narradora en primera persona reconstrueix el passat, justifica l'avui en virtut del que va ser ahir, i al fer-ho otorga cert sentit a la seva pròpia existència.

CLUB DE LECTURA 15 de novembre de 2008

Es tracta d'una de les novel·les més boniques i inquietants dels últims temps. Un llibre bellíssim alhora que perturbador ja que sota la delicada i subtil superfície del relat discorre una història desassossegant davant la qual ningú pot mostrar-se indiferent.

Es tracta d'un llibre intens, diferent, d'aquests que fan mal quan els acabes i deixen en la memòria una petjada difícil d'esborrar.

L'argument transcorre en un col·legi privat anglès. Aquest col·legi però no és un col·legi qualsevol, els professors tracten als seus alumnes amb gran amabilitat, els eduquen en un entorn singular que propicia la seva creativitat artística i els preparen per a un futur molt important, però alhora molt poc definit. Constantment se'ls diu que són especials però mai se'ls diu exactament perquè.

Al llarg dels transcurs de la novel·la, el lector va descobrint alguns fets inquietants que només s'entenen sota la llum d'una espantosa veritat. La novel·la d'Ishiguro proporciona una intensitat i un dramatisme molt eloqüents, ceneix el seu abast al limitat món dels seus protagonistes, a qui en tot moment contemplem com a éssers humans concrets, amb una individualitat molt precisa, amb patiments i esperances perfectament reconeixibles.

Una de les coses que més impacten al lector és l'aspecte fatalista de la novel·la. Lo més terrible de "No em deixis mai" no és la cruesa del final que els espera a aquests joves sinó la estoica acceptació amb que ho afronten.

D'alguna manera tots som nens de Hailsham perquè hem acceptat diverses formes d'engany i submissió, perquè enlloc de trencar les nostres cadenes i perseguir la veritable realitat hem admès els seus simulacres.

"No em deixis mai" també és la novel·la de la recuperació impossible de la infància i de la joventut. La narradora en primera persona reconstrueix el passat, justifica l'avui en virtut del que va ser ahir, i al fer-ho otorga cert sentit a la seva pròpia existència.